

Grafitis

Els grafitis, és a dir, els textos o dibuixos estampats a les parets dels nuclis urbans són molt antics. Tant és així, que ja se'n coneixen a l'antic imperi romà. Sovint han estat una manera d'expressió, més o menys espontània i anònima, de mostrar públicament un sentiment o una queixa puntual. Malgrat aquesta llarga tradició, la veritat és que a casa nostra no es van començar a generalitzar fins als anys vuitanta del segle passat, quan la indústria va posar a l'abast de tothom diverses gammes de pintures comercialitzades en format esprai o aerosol. D'aleshores ençà ha estat habitual trobar, quotidianament, guixades, frases o dibuixos malgirbats, fruit, a vegades, d'un greuge concret que es vol divulgar o, massa sovint, per «donar la nota», com vulgarment es diu. Tot i que també això ha suposat una nova tècnica a l'hora de crear murals amb vocació artística.

Als darrers temps Manresa ha estat escenari d'algunes iniciatives interessants en aquest àmbit. No són pas les primeres, però sí que cal saludar-les i valorar-les molt positivament. Fa poc s'ha pintat la façana de l'antic cinema Goya, al carrer de Sant Andreu, en el marc d'un projecte per embellir parets del nucli antic. Sense ser exhaustius, n'he vist d'altres a les cantonades dels carrers Sobrerroca/Serarols i Llussà amb Puigterrà de Dalt. I de fa uns pocs anys recordo la que es va portar a bon terme al carrer de les Barreres. No cal dir que, al marge que l'estil i la qualitat puguin agradar més o menys, són accions artístiques molt dignes, que no tenen res a veure amb els grafitis de mal gust que hi ha a molts llocs, que fins i tot en algun cas s'han atrevit descaradament i impunement a pintar sobre un mural previ ben treballat, només amb ànim d'embrutar. De fet, se m'escapa, però sospito que hi ha una fauna tribal suburbana -per dir-ho d'alguna manera- que es dedica a deixar rastre amb estranys missatges, amb uns alfabetes molt particulars. Habitualment, almenys a mi, em donen una sensació de deixadesa i de desestructuració social. No es tracta pas del rampell concret d'una acció determinada de caràcter reivindicatiu, sinó de marcar territori, amb un objectiu que no conec i que m'agradaria saber a què treu cap.

Com deia, és molt positiu el que s'ha fet i desitjaria que es respectés. A banda, crec que, per evitar la mala imatge de degradació que suposen determinades pintades, caldria que hom fos més diligent a l'hora de despintar-les. No és un tema urgent, però tampoc menor, si volem gaudir d'un espai urbà net, polit, endreçat i, al capdavall, agradable per a tothom.

Foto: Manel Tàpia ([@maneltapiacat](https://www.instagram.com/maneltapiacat))